

* * *

(Таквази е въ Небето горъ
Играта, — на душѣ! . .)
Най-послѣ Белиялъ се дрѣпнѣлъ,
Охиленъ до уши.

*

Тогази Михаилъ, раскаянъ,
Съ просълзени очи,
Прѣдъ своя съиграчъ коваренъ
Изохкалъ тѣзъ рѣчи: —

*

„— Тѣжко ми! . . Ето на играта
Умразний, лоший плодъ! . .
Поробихъ праведни чловѣци! . .
Посрамахъ цѣлъ народъ! . .

*

Горкитъ Гърци! . . Въ десетъ Вѣка
Извадихъ и тѣ
Безгрѣшници едвамъ стотина . . .
И Адѣтъ ги отнѣ! . . —“

*

„— Какво говоришъ, Михаиле?
Отвърнѣлъ Белиялъ, —
И като листъ се растрепералъ,
Кат' восѣкъ приплѣднялъ . . .

*

Нимѣ сто-тъ душѣ които
Отъ тебъ спечелихъ азъ
Сж Гърчоля, Фанариоти? . .
Вземи си ги тогазъ!

*

Вземи си ги назадъ! . . Нещъ ги! . .
Тѣ можтъ въ самий Адъ